Nr. 43

24 oktober 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

BULTERS

TIBERIUS

VERBODEN
DE VOORWERPEN
AAN TE RAKEN

MUG en MIK — DE SPORTHELDEN

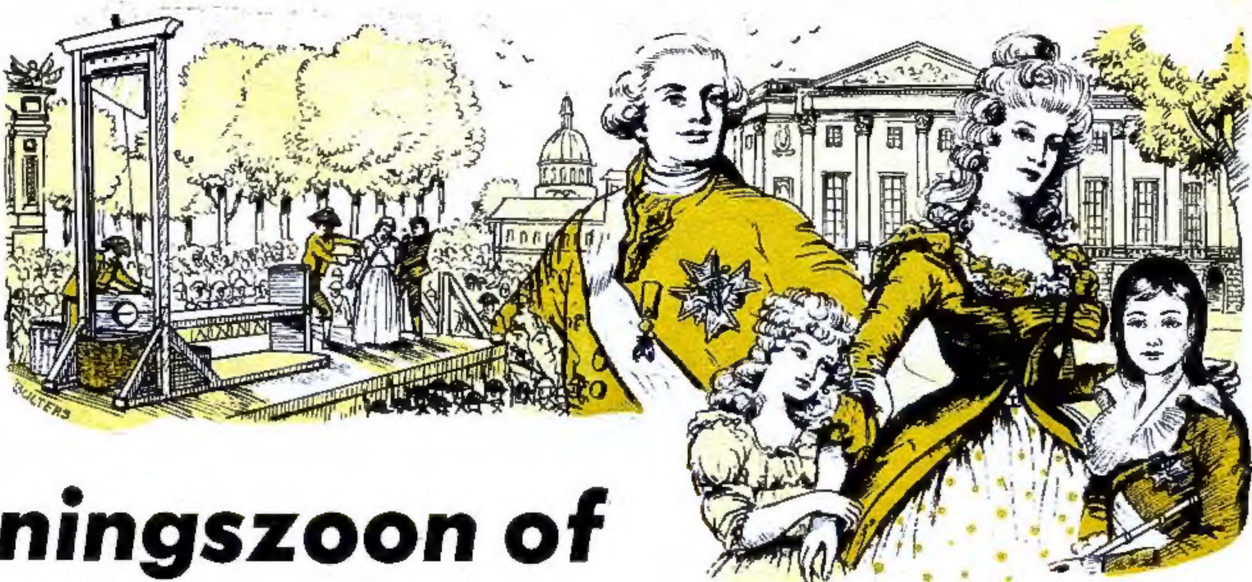

Koningszoon of bedrieger?

Enige jaren geleden werd te Delft het graf geopend van een zekere Karl Wilhelm Naundorff, die in werkelijkheid een Franse prins zou zijn geweest, de zoon van Lodewijk XVI. Aan een politiedeskundige werd opgedragen het stoffelijk overschot van de in 1845 gestorven Naundorff te onderzoeken en na te gaan of de man het recht had zich Lodewijk XVII, koning van Frankrijk, te noemen. Maar het onderzoek heeft geen antwoord kunnen leveren op de vraag: koningszoon of bedrieger?

Toen in 1789 de Franse revolutie uitbrak, regeerde Lodewijk XVI over Frankrijk. Hij was getrouwd met een Oostenrijkse prinses, Marie-Antoinette, en had twee kinderen: Marie Thérèse en Charles Louis. Toen de koninklijke familie in 1790 probeerde uit Parijs te ontsnappen, werden de vluchtelingen achterhaald en in het paleis de Tuilerieën streng bewaakt. In 1792 werden zij opgesloten in de Temple, een kasteel dat dienst deed als staatsgevangenis.

Het volgend jaar werden de koning en de koningin onthoofd. Hun kinderen, die toen elf en zeven jaar oud waren, bleven gevangen. Marie Thérèse werd vrijgelaten in ruil voor een aantal in Oostenrijk gevangengenomen Fransen; maar de jongen, de kroonprins, stierf in 1795 in het sombere verblijf, waar hij drie jaar had doorgebracht. Hij was toen dus tien jaar.

Hij stierf en werd begraven. Tenminste, dat zei men. Er bestaat een officiële overlijdensakte, door twee bewakers ondertekend. Maar al heel spoedig begonnen geruchten de ronde te doen, dat het overleden kind niet de dauphin, de Franse troonopvolger was. Aanhangers van het koningschap zouden erin geslaagd zijn het kind in een wasmand uit de Temple te smokkelen, nadat zij een andere jongen — die waarschijnlijk achterlijk of doofstom was — op dezelfde manier ongemerkt het gebouw hadden binnengebracht. Voor die geruchten was zeker wel aanleiding. Belangrijk is bijvoorbeeld de verklaring van de arts die de dauphin behandeld had. Hij werd bij het ziekbed in de gevangenis geroepen, maar hij herkende de jongen die daar lag helemaal niet. Hij stak dit niet onder stoelen of banken. Enige weken later werd hij uitgenodigd op een officieel diner. Thuisgekomen kreeg hij hevige krampen en dezelfde dag overleed hij. Natuurlijk hield zijn weduwe vol dat haar man vergiftigd was, omdat hij te veel wist.

Toen Frankrijk al lang weer een koninkrijk was geworden, heeft men het graf van de dauphin geopend. Men vond de overblijfselen van een jongen die op zijn minst vijftien moest zijn geweest. De tandarts die zijn gebit onderzocht, schatte hem zelfs op achttien. Zeer zeker was het niet het lichaam van een tienjarige jongen; de dauphin zou het dus niet geweest zijn, want deze was tien jaar toen hij overleed.

Maar waar was dan de dauphin gebleven? In 1833 dook in Parijs plotseling een man op die stijf en strak volhield dat hij de verdwenen kroonprins was.

Op zijn pas stond dat hij Karl Wilhelm Naundorff heette en geboren was in Weimar. Maar in de registers van zijn geboorteplaats komt de naam Naundorff niet voor!

Nu is het vreemde, dat omstreeks 1833 in Frankrijk allerlei mensen die het koninklijk gezin hadden gekend, Naundorff als de kroonprins herkenden. Bijvoorbeeld zijn oude gouvernante, madame de Ramband, die Charles Louis van zijn geboorte tot zijn gevangenneming verzorgd had. Ook anderen verklaarden met klem, niet alleen dat hij sprekend op Lodewijk XVI geleek, maar ook dat Naundorffs dochter gelijkenis vertoonde met koningin Marie-Antoinette. Ook Naundorffs herinneringen aan tal van gebeurtenissen uit de jeugd van de kroonprins getuigden voor hem. Maar zijn rechten als kroonprins werden niet erkend. Naundorff werd verbannen, ging naar Engeland, schreef daar zijn levensgeschiedenis en hield zich bezig met allerlei uitvindingen. Het is merkwaardig dat ook Lodewijk XVI een zeer handig knutselaar was. . .

In 1845 kwam Naundorff in Nederland. Aan zijn uitvindingen hechtte men hier zoveel waarde, dat men hem voor een ervan een miljoen gulden bood. Maar enige weken later werd hij plotseling ziek. Hevige maagkrampen deden aan vergiftigingsverschijnselen denken. Twee dagen later stierf hij. Er werd toestemming gegeven om op het graf in het Frans het volgende grafschrift aan te brengen.

Hier rust

Lodewijk XVII

Charles Louis, hertog van Normandië,

koning van Frankrijk en Navarre,

geboren te Versailles op 27 maart 1785,
overleden te Delft 10 augustus 1845.

Maar zijn zuster dan? Marie Thérèse, die met hem in de gevangenis had gezeten? Leefde zij nog en wat zei zij ervan? Zij leefde inderdaad nog, want zij overleed pas in 1851. Maar zij geloofde blijkbaar niet dat Naundorff haar broer was, want zij wilde hem nooit ontvangen. Het geheim is nog steeds niet opgelost.

HET GEHEIMZINNIGE MEER

VOLGENDE WEEK

OP WACHT BIJ HET MEER

Brabo

DE WAGEN-MENNER

DE STEEN KLETTERDE OP DE BINNENPLAATS: SPARDAN EN WULVA SCHROKKEN HEVIG.

WAT WAS DAT? IK HOOR...

MISSCHIEN EEN SPION!

BRABO HAD MAAR EEN SECONDE OM ZICH IN VEILIGHEID TE STELLEN.

IK MOET ME VERBERGEN. DIE OSSEWAGEN DAAR! DIE KOMT ME GOED VAN PAS!

HET VOLGENDE OGENBLIK LAG BRABO IN HET HOOI.

ER IS NIEMAND HIER!

VLUG NAAR DE ANDERE KANT VAN DE MUUR. IK DACHT, DAT IK IEMAND HOORDE. WE MOGEN GEEN RISICO NEMEN.

BRABO BLEEF ONBEWEEGLIJK LIGGEN, TERWIJL SPARDAN OP DE OSSEWAGEN AFLIEP. HIJ STAK ZIJN ZWAARD LINKS EN RECHTS IN HET HOOI.

HIER ZIT ZEKER NIEMAND IN!

WE HEBBEN DE OSSEN NATUURLIJK GEHOORD. DAT MOET HET ZIJN!

WULVA EN GENERAAL SPARDAN VERWIJDERDEN ZICH EN BRABO RENDE TERUG NAAR ELDA.

BRABO! WAT EEN GELUK!

LICHTPIJL WORDT BEWAAKT DOOR MANNEN VAN WULVA. HIJ STAAT IN DE TEMPEL VAN MINERVA.

BRABO LEGDE ALLES UIT, TERWIJL ZE HET WILDE PAARD NAAR DE STAL BRACHTEN.

ALS WE HET VERTELLEN AAN DE SENATOR, ZAL HIJ ONS NIET GELOVEN. WULVA IS EEN MACHTIG MAN HIER. ZE ZULLEN HEM WÉL GELOVEN...

BOVENDIEN STAAT GENERAAL SPARDAN NOG ACHTER HEM!

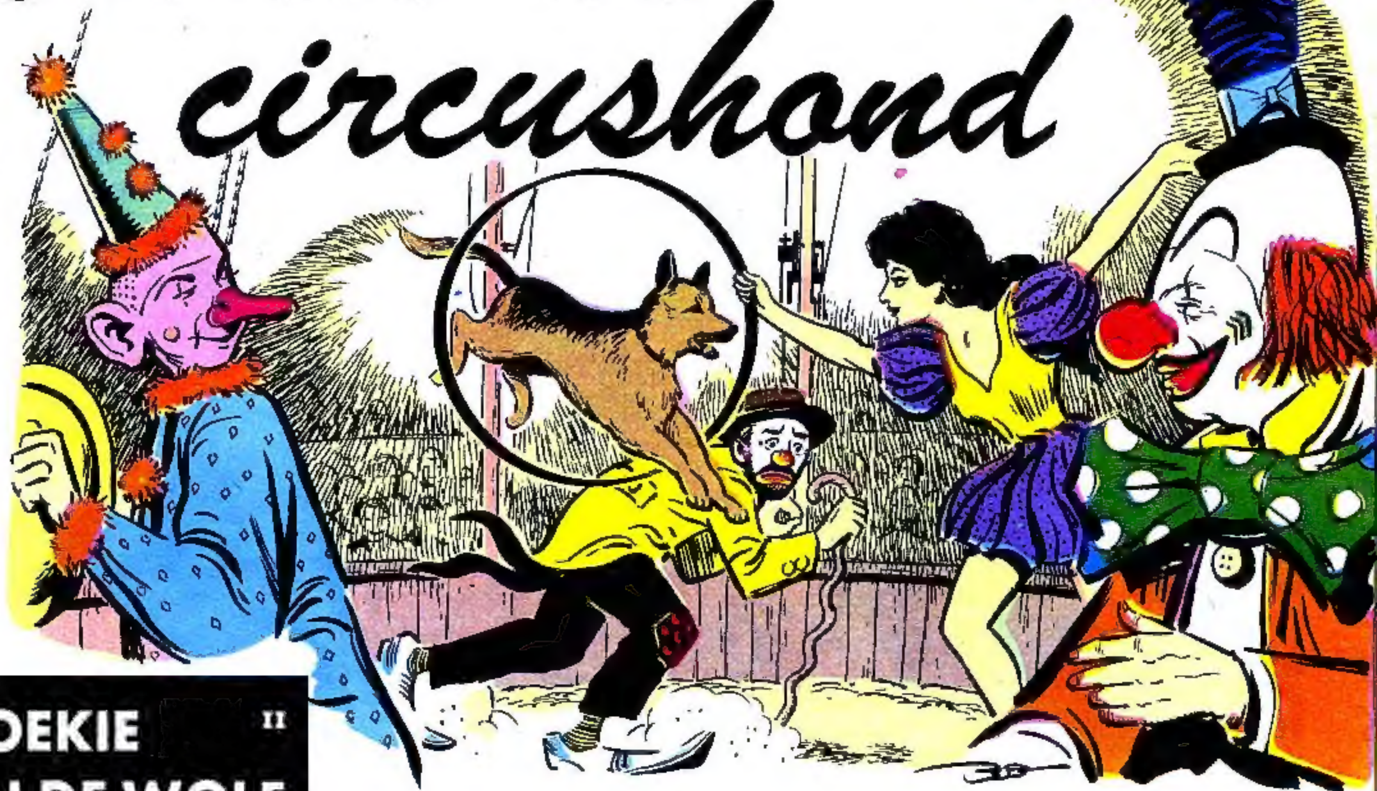
WE MOETEN LICHTPIJL REDDEN UIT DE HANDEN VAN DIE GEMENE BEDRIEGER!

DENK AAN DE BEWAKERS! JE KRIJGT HET PAARD NOOIT DE TEMPEL UIT.

BRABO'S OOG VIEL OP EEN VREEMDSOORTIG INSTRUMENT, DAT IN DE STAL STOND.

DIE KATAPULT KAN ONS VAN DIENST ZIJN. ALS DE MAAN VANAVOND AAN DE HEMEL STAAT, GAAN WIJ LICHTPIJL TERUGHALEN, ELDA!

Loekie de circushond

LOEKIE [redacted] II
EN DE WOLF

Loekie spitste zijn oren en luisterde aandachtig. Er werd een ernstig gesprek gevoerd tussen zijn bazin Polly en oom Jaap, de directeur van het Milsomcircus, en Loekie hoorde een paar maal zijn naam noemen.

Natuurlijk kon hij niet verstaan waar het om ging, maar uit de toon waarop iets gezegd werd, kon hij wel opmaken of het iets prettigs of iets naars was. En ditmaal zat er narigheid in de lucht. Loekie kon merken dat oom Jaap ergens bang voor was, maar Polly probeerde hem gerust te stellen en ze noemde de naam „Loekie" verschillende malen op een manier, die de slimme circushond een gevoel van trots gaf.

Loekie vond het altijd fijn als Polly zo over hem praatte. Hij hield van zijn bazin en zij niet minder van hem en dat was de voornaamste reden, waarom zij iedere avond samen zo prettig hun circusnummer uitvoerden.

Polly en oom Jaap stonden voor de deur van haar woonwagen. Het circus was een dag tevoren aangekomen in een woest en verlaten gedeelte van Noord-Canada, waar de mensen maar zelden een circus zagen verschijnen, hoewel zij er dol op waren.

„Zolang Loekie bij me in de buurt is, kan me niets overkomen, oom," zei Polly glimlachend. „Loekie jaagt immers iedere wolf op de vlucht."

„Dat kun je nu wel zeggen, Polly," antwoordde oom Jaap met gefronste wenkbrauwen, „maar ik heb toch liever dat je in het kamp blijft. De wolven schijnen de afgelopen nacht heel dicht in de buurt geweest te zijn."

„Hadden we dan niet beter een andere standplaats kunnen kiezen?" vroeg Polly.

Haar oom schudde zijn hoofd.

„We hadden geen keus," mompelde hij. „We hebben nu eenmaal een grote open plek nodig. Bovendien kon ik ook niet vooruit weten, dat er hier wolven in de buurt zouden zijn. Niet dat het gevaar nu zo vreselijk groot is! Wolven vallen heus niet zo gauw mensen aan, maar ze schijnen wel altijd bang te zijn, dat hun jongen gestolen worden."

„O ja?"

Oom Jaap knikte. Hij kreeg plotseling een idee.

„Wat zou jij er overigens van zeggen als we een klein wolfje in het circus hadden?"

Polly keek hem stomverbaasd aan.

„Maar, oom Jaap!" riep ze verschrikt uit. „U zou toch zeker nooit een jong wolfje van zijn moeder willen scheiden?"

„Maar natuurlijk niet, liefje," antwoordde oom Jaap haastig. „Ik dacht alleen: als we nu eens toevallig zo'n hulpeloos jong wolfje zouden vinden. . ."

Hij liep weg en Polly boog zich over Loekie.

„Jij zult wel zorgen, dat de wolven mij niets doen, is het niet, Loek? Zolang jij op mij past, ben ik nergens bang voor."

Voor de tweede maal spitste Loekie zijn oren. Wolven! Dat woord kende hij maar al te goed. Hij wist dat wolven gevaar brachten en hij liet een zacht grommend geluid horen.

Op dat moment kwam oom Jaap weer terugrennen. Hij had nog iets vergeten te zeggen.

„O, Polly! Zorg jij, dat er niemand in de buurt komt van de woonwagen aan het andere eind van het kamp. En ga er zelf ook niet naar toe. Een van de bewoners heeft roodvonk gehad; ik heb de wagen

grondig laten ontsmetten, maar je kunt tenslotte beter het zekere voor het onzekere nemen. De deur staat open om de boel te laten luchten en je hebt dus kans, dat kinderen uit de buurt er een kijkje in willen nemen."

Polly had net een groepje opgeschoten jongens in het kamp zien rondhangen en het leek haar verstandig maar dadelijk met Loekie in de richting van de besmette woonwagen te lopen.

Daar aangekomen zag ze inderdaad een paar jongetjes op het terrein van het circus staan en ze zei tegen Loekie: „Vooruit, Loek! Doe eens net of je een heel kwaadaardige hond bent en jaag ze weg!"

Loekie was in werkelijkheid de vriendelijkste en zachtaardigste hond die je je maar kunt indenken, maar hij wist hoe hij een stel ondeugende jongens bang moest maken. Hij schoot grommend op het groepje jongens af en in een ommezien waren ze uit elkaar.

„Goed gedaan, Loekie," zei Polly, toen de hond even later bij haar terugkwam. Loekie zwaaide trots met zijn staart en volgde zijn meesteres naar de woonwagen. Halverwege bleef hij echter plotseling staan en luisterde aandachtig. Zijn getrainde oren konden geluiden opvangen die een mens niet bereikten. En nu hoorde hij een zacht jankend geluid. Het klonk als het gejammer van een jong hondje. . .

Polly was doorgelopen naar haar woonwagen om de afwas te doen en Loekie begon na enig aarzelen in de richting van het zachte gejank te snuffelen. Hij mocht zich altijd vrij bewegen in en rondom het kamp, want zijn bazin wist wel dat hij altijd terugkwam.

Loekie wist dat er wolven in de omtrek waren, maar hij wist ook, dat ze zich niet te dicht in de buurt van het circus waagden, zodat hij niet de wacht hoefde te blijven houden.

Vlak achter het circus was een uitgestrekt bos, waarin de wolven zich veilig voelden tegen de mensen.

Loekie liep het bos in en hoorde al gauw, dat het jankende geluid dichterbij klonk. Hij rende tussen de bomen door en zag op een open plek hetzelfde groepje jongens, dat hij een paar minuten geleden uit elkaar gejaagd had. Ze stonden gebukt over iets, dat op de grond lag.

„Daar is Loekie!" schreeuwde er een. „Kom mee, jongens!" En onmiddellijk zetten ze het op een lopen.

Loekie kwam naderbij en zag aan de voet van een grote boom een klein, hulpeloos schreeuwend wezentje liggen, dat hij herkende als een wolfsjong. Hij snoof. Een mager klein wolfje, dat zijn moeder was kwijtgeraakt en nu beefde van angst. Volwassen wolven waren Loekies doodsvijanden, maar hij begreep dat dit hulpeloze diertje geholpen moest worden, beschermd tegen andere grote beesten. Zonder verder te aarzelen pakte Loekie het welpje in zijn nekvel vast; het diertje, dat dit gewend was van zijn moeder, spartelde niet tegen.

Op enige afstand stonden de jongens nog steeds toe te kijken.

„Loekie heeft hem te pakken!" schreeuwden ze.

Zonder zich iets van hun geschreeuw aan te trekken, liep Loekie met het wolfje weg.

Maar waar moest hij ermee naar toe? Naar Polly? Maar Loekie wist, dat mensen niet van wolven houden.

Hij maakte een omweg door het bos, zodat de jongens hem niet konden zien. Ze letten trouwens niet op hem, want ze hadden veel te grote haast om terug te rennen naar het circus en daar te vertellen, dat Loekie het wolfsjong had doodgebeten. Dat dachten ze tenminste.

Intussen liep Loekie nog steeds door het bos, terwijl hij zich afvroeg waar hij het kleine wolfje in veiligheid kon brengen. De moeder van het diertje was in geen velden of wegen te bekennen en hij kon het jong toch ook niet aan zijn lot overlaten.

Hij belandde bij de verlaten woonwagen aan de achterkant van het circus, waar hij de kwajongens had weggejaagd, en hij kreeg plotseling een idee.

Natuurlijk! Dat was de beste schuilplaats. Hij zag niemand in de buurt en hij kon dus ongestoord met het wolfje in zijn bek de woonwagen binnengaan. Binnen legde hij het jong voorzichtig op het bed en rende toen meteen weer naar buiten. Hij hoefde niet bang te zijn, dat het wolfje de benen zou nemen, want het was nog veel te klein om te lopen.

Nu wat voedsel voor zijn kleine beschermeling zoeken! Loekie wist heel goed, waar de keuken was, en hij slaagde erin ongezien naar binnen te glippen en een mals stukje vlees van de tafel te pakken.

Zonder op of om te zien rende hij ermee terug naar de verlaten woonwagen en

Polly rende naar buiten. „Pas op!" schreeuwde ze. „Niet schieten. Het is Loekie!"

sprong op het bed. Waarschijnlijk herinnerde hij zich uit zijn eigen kinderjaren, dat pasgeboren diertjes nog bijna niets zelf kunnen doen, want hij beet kleine stukjes voor het wolfje af en duwde het in zijn wijdopen bekje. Het beestje gromde dankbaar, at zijn buikje rond en ging toen in een donker hoekje liggen slapen.

Tevreden ging Loekie terug naar Polly's woonwagen, maar zijn bazin was er niet. Maar het duurde niet lang of hij zag haar komen aanrennen.

„O, ben je daar?" riep ze uit. De jongens hadden haar verteld, dat Loekie het wolfsjong had doodgebeten en Polly keek hem met grote, verbaasde ogen aan. „Loekie!" zei ze. „Jij hebt dat arme kleine wolfje toch niet dood gemaakt? Dat kun jij toch niet gedaan hebben!"

Loekie liep op haar af. Hij begreep er niets van. Zijn bazin was verdrietig. Maar waarom?

„Kijk, hij heeft wolveharen in zijn bek!" zei oom Jaap. „Dat is het bewijs!"

Polly beet op haar lip. Volwassen wolven waren gevaarlijk en Loekie had geleerd, dat hij die moest verjagen. Maar een wolfsjong doodbijten. . .

De leeuwentemmer kwam naar voren.

„Dat welpje was van mij!" riep hij uit. „Ik had het gisteravond gevangen, maar het beet me en wist te ontsnappen. Het leek me wel leuk om een klein wolfje in het circus te hebben. Als ik eraan denk wat ik gewaagd heb om een wolfsjong uit het nest te halen, terwijl die nare hond het de volgende dag gewoon doodbijt...!"

Polly keek Loekie met bedroefde ogen aan. En Loekie stak zijn poot naar haar uit, alsof hij vergiffenis wilde vragen voor iets dat hij niet eens gedaan had.

„Je kunt er niets aan doen, Loekie," zei Polly. „Je weet nu eenmaal niet beter. Maar ik had het toch nooit van je gedacht."

Ze kon nooit lang kwaad blijven op haar slimme herdershond en al gauw streek ze hem over zijn kop. „Het is al vergeven, Loekie."

Oom Jaap stuurde iedereen weer naar zijn werk. En Polly ging terug naar haar woonwagen en vergat de geschiedenis van het wolfsjong, want over een kwartiertje zou ze moeten optreden. Ondanks het bericht dat er wolven in de buurt waren, kwamen de mensen toch van heinde en verre naar het circus en de tent stroomde vol.

Tijdens de voorstelling gebeurde er niets bijzonders. Loekie deed zijn nummer beter dan ooit en hij kreeg dan ook een daverend applaus van het talrijke publiek. Loekie wist dat de mensen tevreden waren over hem, als ze klapten en hij zwaaide trots met zijn staart heen en weer om ze te bedanken.

Pas na de voorstelling, toen de maan hoog aan de nachtelijke hemel stond, begonnen de moeilijkheden. Polly had haar oom goedenacht gewenst toen ze plotseling het gehuil van de wolven hoorde.

„Hoort u dat, oom?" zei ze geschrokken. „Ze komen dichterbij!"

Oom Jaap keek bezorgd.

„Ja, je zou zeggen dat ze in de buurt zijn. Als ze maar niet hierheen komen om wraak te nemen voor het wolfsjong."

„Oom!" riep Polly uit. „U denkt toch niet, dat. . . dat ze het op Loekie gemunt hebben."

Loekie hoorde het gehuil van de wolven ook en hij gromde. Polly greep snel zijn halsband vast.

„Nee, jij blijft hier, Loekie!" zei ze. „Ik. . . het is veel te gevaarlijk voor je."

Toen de wolven dichterbij kwamen, gaf oom Jaap bevel, dat alle vrouwen in de woonwagens moesten blijven en dat de mannen hun wapens moesten pakken. Op verschillende punten werden wachtposten uitgezet.

„Misschien is de moeder op zoek naar het welpje dat ik uit het nest gehaald heb," zei de leeuwentemmer.

Polly nam Loekie mee naar binnen.

„Ziezo," zei ze op besliste toon. „En jij komt niet naar buiten."

Ze deed de deur op slot en keek door het raam.

Loekie voelde zich helemaal niet op zijn gemak. Buiten klonk het gehuil van de wolven en hij vond, dat hij dan ook buiten moest zijn om zijn bazin te beschermen.

Er heerste grote spanning in het circus. De mannen waren bang, dat de wolven zouden proberen de woonwagens binnen te dringen en ze liepen langs alle deuren en ramen om te voelen of ze goed dicht zaten.

Het gehuil hield aan en kwam dichterbij. De maan verlichtte de woonwagens en stond als een vurige bol aan de donkere hemel. En bij de rand van het circuskamp liepen mannen met geweren in de aanslag heen en weer, hun ogen gericht op het dichte struikgewas, waar ieder ogenblik een wolf uit te voorschijn kon schieten.

Plotseling klonk er een schreeuw, dan een schot!

Polly opende haar raam om beter te kunnen horen wat er aan de hand was. „Oom! Wat is er?" riep ze angstig.

„Er is een wolf in het kamp!" schreeuwde oom Jaap terug. „Blijf in je wagen!"

Polly keerde zich angstig om; ze zag nog net, dat Loekie van de gelegenheid gebruik maakte om het raam verder open te duwen en naar buiten te flitsen. Ze riep zijn naam, maar hij luisterde niet.

„Daar is hij!" riep iemand. „Schiet!"

Polly rende naar buiten.

„Pas op!" schreeuwde ze. „Niet schieten. Het is Loekie!" Ze was doodsbang, dat een van de mannen in het donker Loekie voor een wolf zou houden. Wanhopig rende Polly van links naar rechts om de mannen met de geweren te waarschuwen. Intussen bleef ze Loekies naam roepen, maar de hond kwam niet terug en ze begreep, dat hij op zoek was

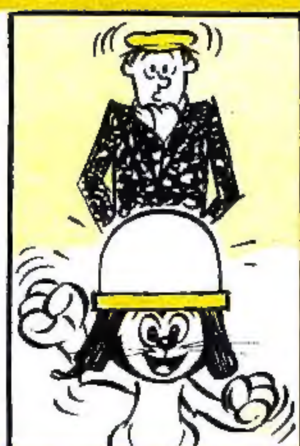
LEO LEEP

naar de wolf om haar te beschermen

De hond sloop door de rand van het bos, even buiten het circuskamp. Er was maar één wolf in de buurt. Het gehuil van de andere wolven klonk ver genoeg en daar hoefde hij dus niet bang voor te zijn. Maar één wolf had zich in het kamp gewaagd — midden tussen de woonwagens. Loekies haren stonden overeind. Al zijn spieren waren gespannen. Toen hoorde hij plotseling vlakbij een klaaglijk gehuil.

Loekie hoorde onmiddellijk, dat het geen gehuil van woede was, maar van verdriet. Het was de jammerklacht van een moeder, die haar kind had verloren.

De wolf verscheen in het maanlicht. Loekie kwam nader bij.

Intussen rende Polly nog steeds angstig door het kamp, op zoek naar Loekie en toen ze bij een open plek aan de buitenkant van het circus kwam, zag ze hem plotseling lopen. Haar blik volgde hem en ze zag, dat hij in de richting van de verlaten woonwagen liep en erin ging.

Iedereen slikte een beetje van ontroering, toen het kleine welpje schreeuwend op zijn moeder af waggelde.

Daar pakte Loekie het kleine wolfje in zijn nekvel en kwam ermee naar buiten.

Polly keek haar ogen uit toen ze het springlevende, spartelende wolfje in Loekies bek zag, ze had moeite om haar tranen te bedwingen. Die brave Loekie! Hij had het wolfje dus helemaal niet doodgebeten, maar het in veiligheid gebracht en verborgen.

Oom Jaap kwam met een groepje gewapende mannen naderbij.

„Daar is Loekie!" riep hij verbaasd uit.

Ze zagen hoe de hond het kleine wolfje midden op de open plek uit zijn bek liet vallen. Toen blafte hij. Uit het struikgewas, een paar meter verderop, sloop de wolf behoedzaam te voorschijn. Maar geen van de mannen waagde het zijn geweer op de moederwolf te richten. En iedereen slikte een beetje van ontroering, toen het kleine welpje schreeuwend op zijn moeder af waggelde.

De grote wolf likte haar kind, greep het met haar tanden in zijn nekvel en tilde het van de grond. Ondanks de dreigende aanwezigheid van al die gevaarlijke mensen bleef ze rustig midden op de open plek staan en keek Loekie met een vreemde blik aan.

„De moederwolf bedankt Loekie", fluisterde Polly schor.

De wolf verdween in het struikgewas en Loekie rende met trots zwaaiende staart op zijn bazin af om zich te laten bewonderen.

„Asjemenou!" zei oom Jaap. „Dus Loekie heeft dat wolfsjong helemaal niet doodgebeten! Het kleine ding is zelfs springlevend."

Hij zweeg een ogenblik en voegde er toen aan toe: „We hebben ons lelijk vergist, Loekie. Jij bent de schranderste en braafste hond die er bestaat."

Polly knikte.

„Hij wist dat de moederwolf in de buurt was om haar jong te zoeken en daarom sprong hij door het raam naar buiten om het haar te brengen." Ze gaf Loekie een liefkozing op zijn neus. „We hoeven nu niet meer bang te zijn voor de wolven", zei ze. „Dank zij Loekie." Ze wierp een veelbetekenende blik in de richting van de leeuwentemmer. „Maar als iemand van ons nog eens zo onverstandig is om een wolvejong uit het nest te halen, zullen we waarschijnlijk iedere nacht de wacht moeten houden."

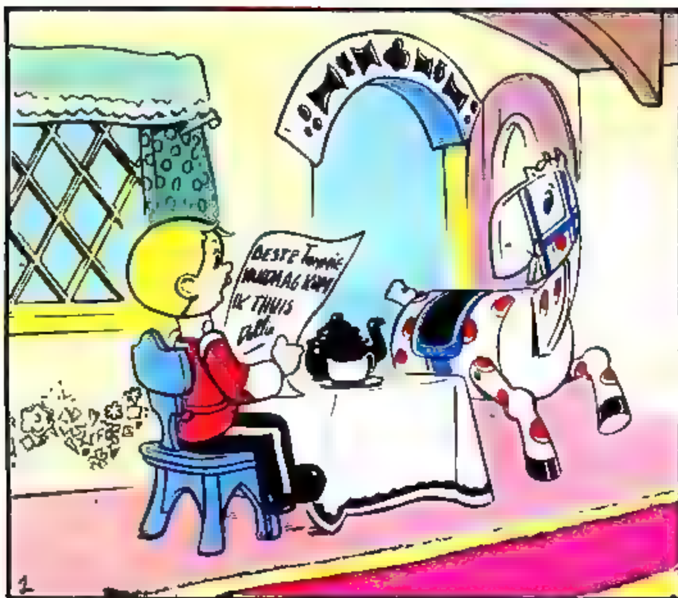
Loekie keek trots in het rond. Zijn tong hing uit zijn bek en het was alsof hij wist, dat hij goed werk gedaan had en dat iedereen tevreden over hem was. Vooral oom Jaap.

En toen iedereen hem even had geaaid ging hij blij met Polly terug naar de woonwagen, waar hij al heel gauw in slaap viel, dromend dat hij zich te goed deed aan een heerlijk mals stuk vlees. Een zelfde stuk vlees als hij aan het wolfsjong gevoerd had.

En de volgende dag kwam die droom ook uit. Polly wekte hem al vroeg met een lekker stukje vlees.

„Je hebt het dubbel en dwars verdiend", zei ze.

SPELEND

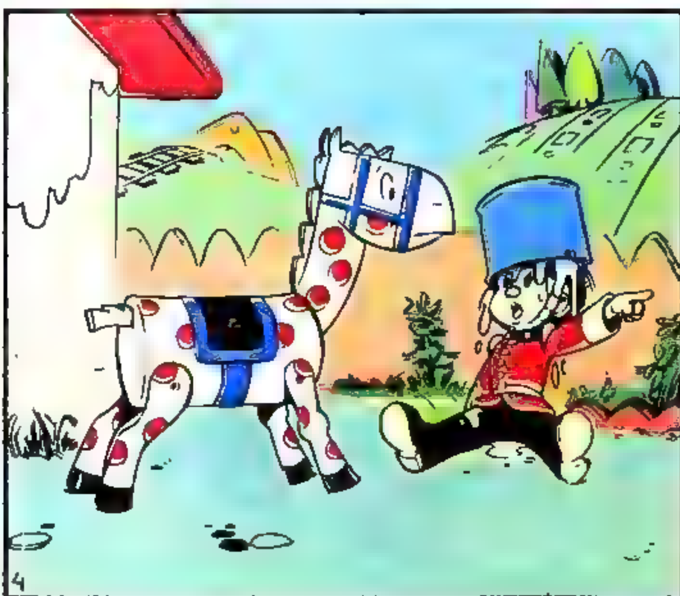
Dollie Dimpel logeerde bij haar vriendinnetje Trijntje Klomp en Tommie de soldaat vond het fijn op een ochtend een brief van haar te krijgen. „Fijn, Dollie komt vandaag thuis,” vertelde hij Batty zijn paard. „Hoe kunnen we haar eens verrassen?”

Ik ga Dollies huis opschilderen, bedacht Tommie. Vlug liep hij naar Dollies huis en begon te schilderen. Batty ging natuurlijk met hem mee. „Ik zal flink meehelpen,” beloofde hij dapper, „ik kan goed schilderen, ik heb mijn kwast al meegenomen.”

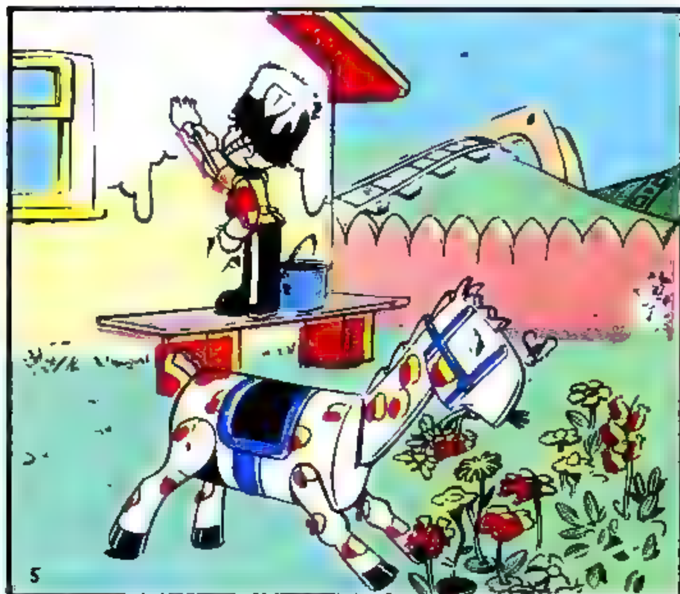
„Best, maar voorzichtig,” waarschuwde Tommie nog. „Natuurlijk,” zei Batty en hij zette meteen zijn voorbenen op de plank. „Ik kom naast je,” zei hij, maar hij had het te vlug gezegd, want de plank wipte met Tommie en verfpot en al omhoog.

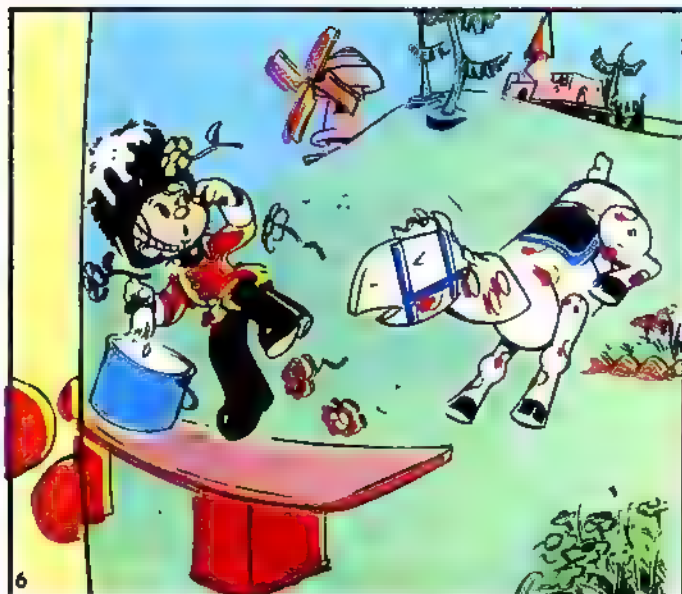
Tommie was vreselijk boos. Hij viel op de grond met de verfpot op zijn hoofd. „Het spijt me, Tommie,” zei Batty verbaasd, „ik wilde je juist goed helpen.” „Ga maar liever bloemen plukken,” zei Tommie, „dan kun je tenminste niets omgooien.”

SPEELGOED

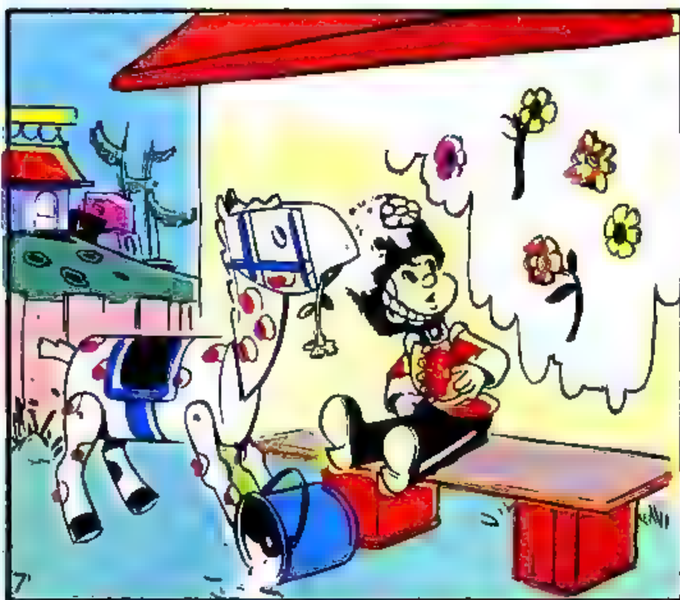

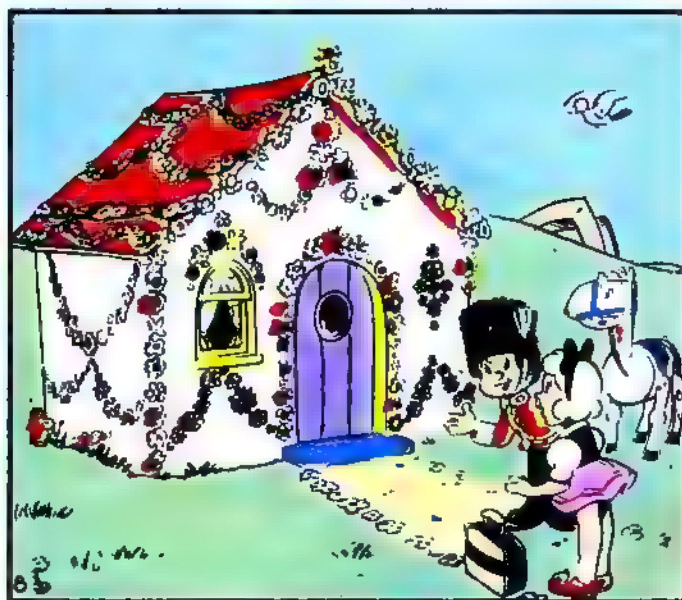
,,Goed, Tommie,'' zei Batty gedwee en hij liep naar de bloementuin, terwijl Tommie verder ging met schilderen. Bloemen plukken was gemakkelijk en Batty was net van de schrik bekomen toen hij hoorde zoemen. Hij zag een bij recht op zijn neus afkomen.

Zzzzzoem, zei de bij. Hatsjie, nieste Batty toen de bij tegen zijn neus kriebelde; alle bloemen die hij geplukt had, vlogen uit zijn mond en door de lucht. Tommie schrok en zag allemaal bloemen langs zijn neus vliegen. Het regent bloemen, wat raar, dacht hij.

Eén bloem bleef op Tommies muts zitten en de rest kleefde op de natte verf van de muur. Batty vertelde bedremmeld, dat het eigenlijk door de bij kwam. Maar Tommie luisterde niet en was zelfs niet boos! De bloemen brachten hem juist op een idee.

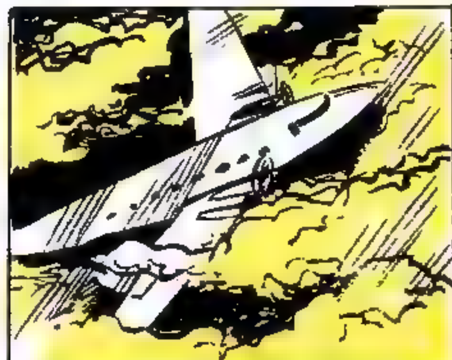

En het duurde niet lang of het hele huis was door Tommie en Batty versierd met bloemen. Toen Dollie thuiskwam, stond ze stomverbaasd. ,,Wat een leuke verrassing,'' zei ze. ,,Dank je wel, Tommie.'' Maar Tommie antwoordde: ,,Je moet Batty bedanken.''

Captain
JOKER

IN HET BEGIN MERKTEN DE PASSAGIERS NOG NIET VEEL
VAN HET NADERENDE SLECHTE WEER.

DOCH DAT VERANDERDE SPOEDIG.
VAN ALLE KANTEN KWAMEN DONKERE WOLKENMASSA'S OPZETTEN,
DIE ER TUSSEN DE DONKERE BERGTOPPEN NOG DREIGENDER UIT ZAGEN.

DE GEZAGVOERDER WILDE NOG HOGER
GAAN VLIEGEN OM BOVEN HET SLECHTE
WEER UIT TE KOMEN.

NIEUWSGIERIG KEEK JOKER
NAAR DE WOESTE REGENVLAGEN EN DE
BLIKSEMSTRALEN VAN HET ONWEER.

DE PASSAGIERS MAAKTEN ZICH NIET
ONGERUST.

ZIJ WISTEN GELUKKIG NIET DAT ZICH IJS OP DE VLEUGELS HAD AFGEZET.
MAAR DE BEMANNING...

HIELD HET DREIGENDE GEVAAR REEDS ENIGE TIJD IN HET OOG.
EENSKLAPS SCHOOT VLAK BIJ HET VLIEGTUIG EEN FELLE BLIKSEMSTRAAL UIT DE WOLKEN. HET TOESTEL SIDDERDE EN SCHOKTE, UIT DE COCKPIT KWAM EEN ZWAKKE BRANDLUCHT.

HET RADIOTOESTEL WAS DOOR DE BLIKSEM GETROFFEN. DUNNE ROOKWOLKJES KRONKELDEN OMHOOG.

DE BRAND WAS ECHTER GELUKKIG NIET ERNSTIG. DE TWEEDE PILOOT GREEP DADELIJK EEN BRANDBLUSTOESTEL EN KON HET VUUR SPOEDIG DOVEN.

HET SCHOKKEN VAN HET VLIEGTUIG HAD DE PASSAGIERS NU TOCH WEL ONGERUST GEMAAKT; ZIJ SPRONGEN OP UIT HUN STOELEN, HIER EN DAAR ROLDE BAGAGE UIT HET NET.

DE GEZAGVOERDER KWAM UIT DE COCKPIT OM

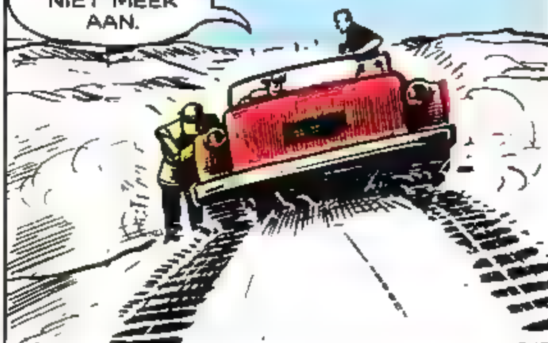

DE PASSAGIERS TOT KALMTE TE BRENGEN. „ER IS NIETS GEBEURD," ZEI HIJ. „WIJ VLIEGEN RUSTIG VERDER."

JOKER BOOD ZIJN HULP AAN OM DE ONKLAAR GERAAKTE RADIO TE HERSTELLEN. MAAR WAT HIJ OOK PROBEERDE, HET GELUKTE NIET.

„EEN NOODLANDING IS HIER ONMOGELIJK," ZEI DE PILOOT. „WIJ ZULLEN NAAR BERN VLIEGEN."

De man van staal

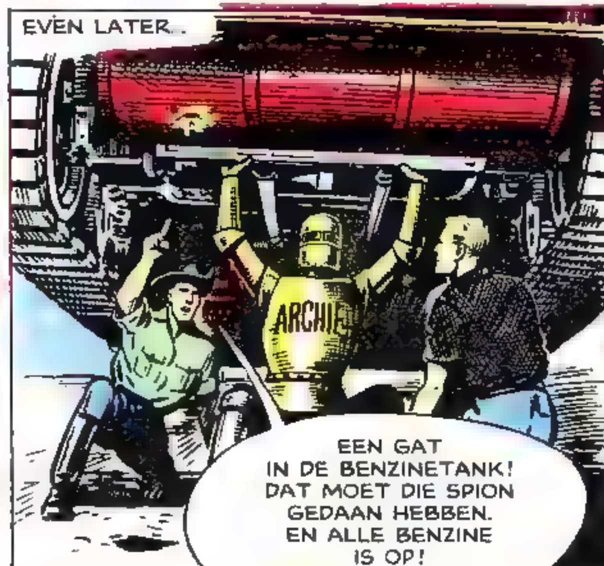

TED HAALDE EEN SLEEPKABEL, DIE HIJ AAN DE VOORZIJDE VASTBOND

WE ZULLEN ARCHIE DE WAGEN LATEN TREKKEN, ANDERS VINDEN WE FRANK NOOIT.

DE MAN VAN STAAL MOEST ALLE KRACHTEN INSPANNEN IN HET MULLE ZAND

HET GAAT... GELUKKIG! ARCHIE IS STERK GENOEG.

TERWIJL TED HET SPOOR VAN DE KAMEEL NAUWKEURIG VOLGDE, TROK ARCHIE ONVERMOEIBAAR DOOR.

MAAR DE AVONDWIND STAK OP, ER WOEI ZAND IN DE VOETSPOREN. BIJ EEN OASE GEKOMEN HIELDEN ZE TENSLOTTE HALT.

HOPELOOS, TED, GEEN SPOOR MEER TE ZIEN.

LATEN WE HIER EENS RONDKIJKEN EN ONZE WATER-VOORRAAD AANVULLEN.

EVEN LATER RIEP KEN OPGEWONDEN.

TED, KOM EENS KIJKEN!

KEN HAD EEN FIGUUR VAN STENEN GEVONDEN.

ZOU HET EEN BOODSCHAP VAN FRANK ZIJN? ZOUDEN ZIJN ONTVOERDERS HIER-LANGS GEKOMEN ZIJN?

DIE „F" IS VAN FRANK, MAAR WAT BETEKENT DIE DRIEHOEK?

TED HAALDE ZIJN KAART TE VOORSCHIJN.

DE DRIEHOEK BETEKENT NATUURLIJK DE PIRAMIDE DAAR. FRANK WILDE ZEGGEN, DAT HIJ DAARHEEN OF NAAR DE BLAUWE OASE IS GEBRACHT.

DAN MOETEN WIJ ER OOK HEEN. WE KUNNEN FRANK NIET IN DE STEEK LATEN

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

HET KONINKLIJKE RIJTUIG NADERDE DE GRENS, STOPTE... EN PRINSES ANITA STAPTE UIT.

WEET U IETS VAN DE HOUTVESTER RUDOLF, DIE ALS GEVANGENE HIERHEEN GEVOERD IS?

MIJN OPDRACHT LUIDDE HEM OVER DE GRENS TE ZETTEN. DAT IS TIEN MINUTEN GELEDEN GEBEURD...

HAASTIG ONDERBRAK DE PRINSES HEM.

BRENG HEM TERUG. IK WENS HEM, ALS VRIJ MAN, HIER ONMIDDELLIJK TE BEGROETEN...

HAAR STEMGELUID DRONG DOOR TOT DE HOUTVESTER.

ALS VRIJ MAN KEERT HIJ TERUG NAAR SYLVANBERG. IK WACHT HIER OP HEM.

DE PRINSES ZELF... HET WAS DUS EEN VERGISSING. ZIJ HAD HET BEVEL NIET UITGEVAARDIGD... GELUKKIG!

JUIST WILDE RUDOLF TE VOORSCHIJN SPRINGEN...

GRIJP HEM VOOR IEMAND HEM ZIET OF HOORT.

RUDOLF WERD VAN ACHTEREN BESPRONGEN, ZONDER ZICH TE KUNNEN VERWEREN.

EEN PROP IN ZIJN MOND! BRENG HEM NAAR KASTEEL WILDENSHAUF EN WACHT DAAR OP ORDERS VAN GRAAF ROFFSTEIN.

ROFFSTEIN, DIE INTUSSEN OOK DE GRENS BEREIKT HAD, STAPTE VLAK BIJ HET RIJTUIG AF

ZOUDEN ZE RUDOLF AL TE PAKKEN HEBBEN? STEL JE VOOR DAT HIJ DE PRINSES TE SPREKEN HEEFT GEKREGEN... DAN VALLEN ONZE PLANNEN IN DUIGEN...

GRAAF ROFFSTEIN HAD HET ARRESTATIEBEVEL GETEKEND MET EEN VALSE HANDTEKENING. WANT HIJ EN PRINS ERIK VREESDEN DAT DE HOUTVESTER, DIE HUN LAGE PLANNEN KENDE, IETS ZOU LOSLATEN. DAAROM HAD DE GRAAF OPDRACHT GEGEVEN HEM TE GRIJPEN, ZODAT HIJ DE PRINSES DIE HEM HAASTIG NAGEREISD WAS, NIET KON SPREKEN.

GERUSTGESTELD TOEN HIJ RUDOLF NIET ZAG, LIEP DE GRAAF VERDER.

IK HOORDE DAT U OP REIS GING. IK BEN U NAGEREISD IN DE HOOP U VAN DIENST TE ZIJN...

LAAT U EEN ONDERZOEK INSTELLEN NAAR DE VERBLIJFPLAATS VAN RUDOLF, DIE BIJ VERGISSING VERBANNEN IS!

HOOGHEID, IK VERZEKER U DAT DE HOUTVESTER SPOEDIG GEVONDEN ZAL ZIJN EN TERUG ZAL KEREN.

IK LAAT HET GAARNE AAN U OVER.

MAAR EENMAAL UIT HET GEZICHT, WENDDE DE GRAAF DE TEUGEL EN SLOEG EEN EENZAAM PAD IN.

IK ZAL HEM INDERDAAD OPZOEKEN. HIJ ZIT AL GEVANGEN IN HET KASTEEL, DE KERKERS DAAR BIEDEN GEEN ONTSNAPPINGSKANSEN...

RUDOLF KEEK OP TOEN DE CELDEUR OPENGING.

GRAAF ROFFSTEIN, U!

GOED GEZIEN! EN AAN MIJ HEB JE HET ARRESTATIEBEVEL TE DANKEN. IK HAD HET ONDERTEKEND.

WOEDEND GING RUDOLF VOOR DE GRAAF STAAN.

IK HAD HET KUNNEN WETEN! U BENT BANG. DAT IK UW SMERIGE PLANNEN ZAL VERRADEN, HÈ!

JE BENT EEN NOG GROTER GEVAAR VOOR PRINS ERIK DAN JE ZELF VERMOEDT.

INTUSSEN WAS PRINS ERIK, DIE NAAR DE HOOFDSTAD VAN HILVANIA WAS GEGAAN OM EEN KISTJE TE HALEN, OP TERUGWEG NAAR DE GRENS.

Ooo

ALS IK DIT KISTJE OPENMAAK, WEET IK OF DE VERMOEDENS VAN ROFFSTEIN OMTRENT RUDOLF WAAR ZIJN OF NIET. MISSCHIEN BETEKENT HET DE MISLUKKING VAN AL ONZE PLANNEN...

De geheimzinnige koffers

„Extra-editie!" schreeuwden ze. „Lees de nationale ramp!"

Juist toen Ward Dickson het Cornwall Station wilde binnengaan, hield er een grote bestelwagen stil, waaruit vier jongens sprongen die een armvol kranten torsten

„Extra-editie!" schreeuwden ze. „Lees de nationale ramp! De Daily Post! Lees de diefstal van de kroonjuwelen! Extra-editie! De brutaalste roof uit de geschiedenis!"

Van alle kanten schoten er mensen toe die de jongens de bladen uit de handen rukten; onderwijl bleven de krantenverkopers onafgebroken het ontstellende nieuws over het plein schreeuwen.

„Ongelooflijk!" zei Ward Dickson, toen het tot hem doordrong wat er gebeurd was. Hij nam zijn koffer in de andere hand en ging het station binnen.

De trein naar Glenwood stond op het derde perron, hij was nog bijna leeg Kort nadat Ward zich op een plaats bij het raam had geïnstalleerd, kwamen er meer reizigers binnen, die zich onmiddellijk in hun krant verdiepten

„Hoe is het toch in vredesnaam mogelijk?" zei een dame, terwijl ze van haar blad opkeek. „Dat is wel de grootste brutaliteit waarvan ik ooit gehoord heb"

Een oude heer met een mooie grijze snor, die tegenover Ward in de coupé zat, nam zijn pijp uit zijn mond.

„Is er iets bijzonders gebeurd, mevrouw?" informeerde hij.

„Iets bijzonders gebeurd?" herhaalde de dame. „Maar hebt u het dan niet gehoord? De kroonjuwelen zijn gestolen!"

„Ja," zei haar buurman, „dat komt door die Hardy, die ze verleden week hebben opgehangen Ze hebben dus toch woord gehouden."

De meneer met de snor schudde het hoofd. „De kroonjuwelen?" zei hij. „Die uit de Tower bedoelt u? Onmogelijk! Bestaat niet!"

De dame haalde haar schouders op „Het staat hier anders met grote letters, meneer U hebt toch wel gehoord van die Hardy, die een week of zes geleden een politieagent heeft neergeschoten? Die hadden ze ter dood veroordeeld."

„Ja," zei de meneer met de snor. „Maar wat heeft dat met de kroonjuwelen te maken?"

„Dat is de oorzaak van de diefstal," zei de dame. „Toen Hardy gearresteerd was, heeft iemand naar alle Londense kranten een anonieme brief gestuurd Als Hardy ter dood werd veroordeeld, zou er iets gebeuren, dat heel Engeland in opschudding zou brengen, werd er gedreigd in die brief. Natuurlijk hebben de rechters zich er niets van aangetrokken Maar nu is het tóch gebeurd, zoals u ziet."

De oude heer werd rood van woede. „Het is een schandaal!" zei hij. „Zo iets moest onmogelijk zijn."

„Ze hebben het toch maar gedaan,"

zei een van de andere passagiers. „Als er ooit iemand had durven beweren dat het mogelijk was geweest om de kroonjuwelen te stelen, dan zou heel Engeland hem hebben uitgelachen. En toch is het gebeurd. En weet u hoe ze het gedaan hebben? Gewoon niet te geloven, meneer. Twee kerels hebben zich rustig in de Tower laten insluiten. Ze wisten blijkbaar precies hoe het er toegaat, want ze hebben netjes gewacht tot er controle was geweest. Toen zijn ze te voorschijn gekomen en hebben de wacht overvallen, die bij de vitrine stond, en toen ze hem geboeid hadden, hebben ze de boel leeggehaald en zijn 'm gesmeerd."

„De boel leeggehaald?" zei de heer met de snor. „Weet u wel dat er stevige ijzeren staven voor die vitrine zitten?"

„Weet ik," zei de ander, „maar daar hebben ze er drie van doorgezaagd en toen een stuk uit de ruit gesneden. Meneer, als u leest wat ze allemaal hebben weggehaald! De kostbaarste dingen die erbij waren."

De oude heer schudde verbluft het hoofd. „Niet te geloven. En hoe zijn ze eruit gekomen? Bij de uitgang staat toch ook een wacht?"

„Die hebben ze ook overvallen," antwoordde zijn medepassagier, „en daarna zijn ze er met een auto vandoor gegaan."

„Wanneer is het gebeurd, meneer?" vroeg Ward opgewonden.

„Een uur of twee geleden," zei de man. „Om kwart over zeven ongeveer. Nu begrijp ik ook waarom er zoveel politieauto's door de stad reden. Nou, als die knapen gepakt worden, zijn ze nog niet gelukkig. Die krijgen een behoorlijk lange gevangenisstraf."

Ward haalde een stuk chocola uit zijn zak en terwijl de trein het station uitreed, keek hij naar buiten, waar het al donker begon te worden.

Als iemand hem op dat moment verteld had, dat hij het was, die deze brutale diefstal zou oplossen, zou hij ongelovig hebben gelachen. Tenslotte was hij maar een doodgewone Londense jongen, die met vakantie naar zijn grootmoeder in Glenwood ging. En wat voor een vakantie!

Ward was de kroonjuwelen al weer bijna vergeten. Vier fijne weken voor de boeg, dat was eens iets anders om aan te denken!

Tommy Huggett zou hem wel weer komen afhalen, dacht hij. Toch wel leuk, zo'n reis. Hij ging altijd het liefst 's avonds. Dat was zo geheimzinnig; net of je naar een heel ver land moest. Vroeger bracht zijn moeder hem altijd, maar nu was ie al bijna zestien en dan reisde je natuurlijk alleen. Zijn ouders hadden een drukke zaak en daarom konden ze niet zo makkelijk weg.

Ward beet een stuk van zijn chocola af. Het zal mij benieuwen of Tommy die tent nog heeft, dacht hij. Dan kunnen we misschien eens een nacht in het bos slapen.

's Nachts was 't het fijnst in een bos. Dan kwamen er allerlei dieren te voorschijn, die je overdag niet te zien kreeg.

Terwijl de passagiers zich nog steeds opwonden over de roof van de kroonjuwelen, raasde de trein door de duisternis. Ze hadden de uitgestrekte voorsteden van Londen achter zich gelaten en waren Aldermore al gepasseerd.

Na een half uur stopte de trein in Downbrook, waar de oude heer uitstapte. Ook in Chickenham verlieten enkele reizigers de coupé; Ward bleef alleen over met de dame, die helemaal naar Salisbury moest.

Eindelijk reden ze het kleine stationnetje van Glenwood binnen. Ward zag het grote, grijze huis op de heuvel, waar de notaris woonde, en heel in de verte het torentje van Bigsby, waarvan de klok tot twaalf uur 's nachts verlicht was. Toen kreeg hij Tommy Huggett in het oog, die met zijn grinnikende sproetengezicht naar hem stond te kijken.

Ward tilde zijn koffer uit het net, groette zijn reisgenote en sprong haastig op het perron.

„Hee, Tommy, ouwe schavuit!" riep hij.

Tommy Huggett bonkte hem op zijn schouder. „Hallo, die Ward! Alles goed?"

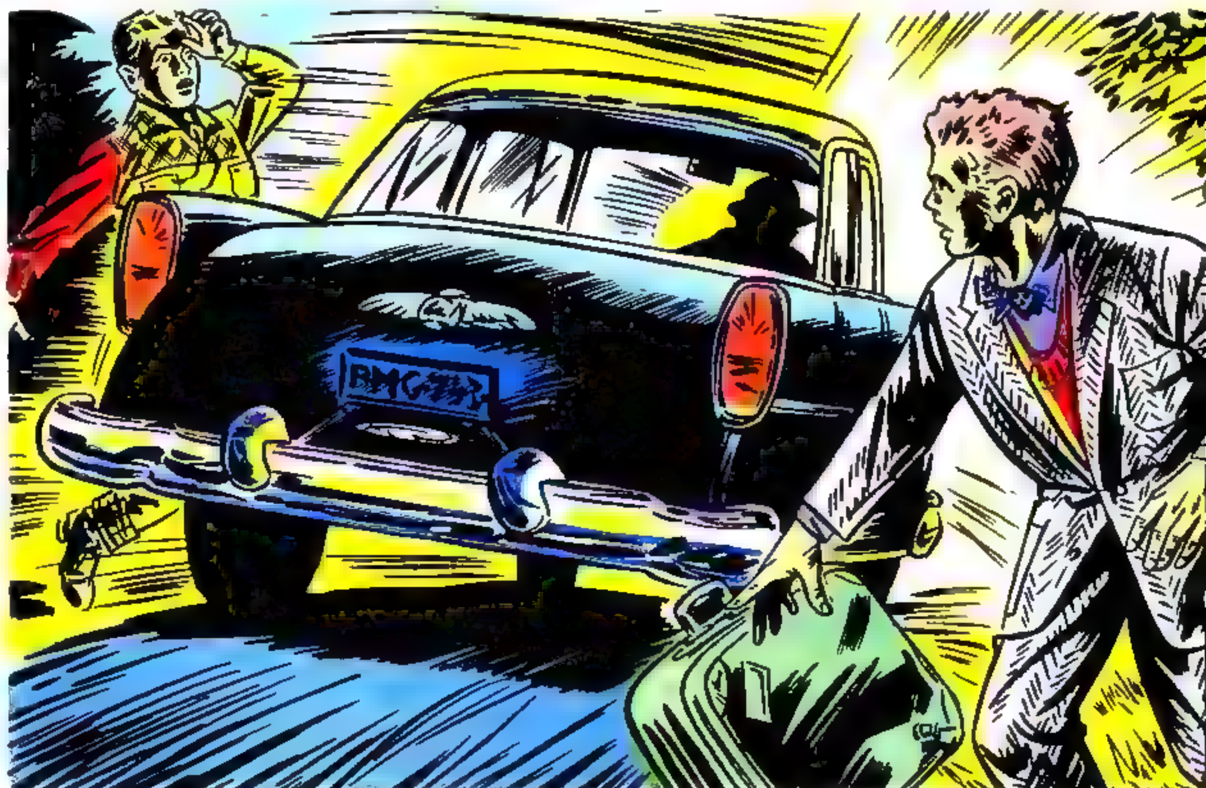
„Met mij wel," zei Ward. „Hoe is 't met oma?"

„Best," zei Tommy Huggett. „Ze zit al met spanning naar je uit te kijken. Zullen we maar?"

Hij nam Wards koffer en de twee vrienden gingen het hek door, waar Alec Thorne, die stationschef, wisselwachter, controleur en kassier tegelijk was, met een vriendelijke groet Wards kaartje aanpakte.

Ward snoof de geur van de bloeiende linden aan de stationslaan op, die hem elk jaar verwelkomde. Het huisje van oma Steele stond ongeveer een kwartier buiten Glenwood; om de weg te verkorten gingen de twee jongens langs de buitenkant van het dorp, dat ze weldra achter zich lieten.

In Glenwood zelf, waar de mensen vroeg naar bed gingen, brandde nog maar een enkel lichtje, waar ze nu liepen, was het helemaal donker. Alleen zou Ward het nooit gevonden hebben, maar Tommy

Zonder dat de jongens het gemerkt hadden, was uit de richting van de hoofdstad met grote snelheid een auto genaderd

„Hou je gedekt, Ward. Ik wil toch weleens zien wat die snaken uitvoeren."

Huggett, die hier was geboren en opgegroeid, kende de weg ook zonder licht

„Hee jô, stel je niet zo aan," zei hij, toen Ward een luchtsprong maakte, omdat er iets vlak langs hem over de weg schoot. „Die wil nog wel in het bos slapen en hij schrikt zich al náár om een onschuldige haas."

Maar even later schrok de brave Tommy Huggett zelf toch ook. Dat gebeurde een paar honderd meter verderop, waar het pad de weg van Londen naar Portsmouth kruist.

Zonder dat de jongens het gemerkt hadden, was uit de richting van de hoofdstad met grote snelheid een auto genaderd die vlak voor hen een scherpe draai maakte en de weg insloeg, waarop zij liepen

Tommy liet de koffer vallen. „Pfff!" zei hij, „dat scheelde geen meter. Lord Mornatt heeft zeker haast om in bed te komen. Anders niets voor Steve om zo gevaarlijk te rijden "

„Het was Steve niet," zei Ward. „Het was iemand die ik niet ken. Nogal een mager gezicht had ie."

„Dan is het Owen," zei Tommy. „Die rijdt altijd als Steve z'n vrije dag heeft Hij is nog niet zo lang bij lord Mornatt Ik geloof dat hij huisknecht is of zo iets."

Ze keken de grote auto na, die een zijpad insloeg en toen het hek van Mornatt Castle binnenreed. Voor het bordes van het slot stopte de wagen en even later straalde er uit de hal licht naar buiten.

„Tjonge," zei Ward, „als je in zo'n kast woont, moet je toch wel rijk zijn."

„Dat is ie ook," antwoordde Tommy. „Hij heeft geld genoeg om heel Glenwood te kopen. Trouwens, dat hoeft ie niet eens, want driekwart van het dorp hoort al bij het kasteel."

Het licht in de hal ging weer uit en Ward en Tommy liepen verder. Niet lang daarna bereikten ze het huisje van oma Steele, die haar kleinzoon hartelijk verwelkomde; spoedig daarna ging Tommy naar zijn eigen huis, nadat hij met Ward had afgesproken dat hij hem de volgende morgen om negen uur zou komen halen

Die dag dwaalden de twee vrienden door de uitgestrekte bossen in de omgeving van Glenwood. Ze zochten het stenen altaar op, waar in oude tijden de heidense bewoners hun offers brachten, en aan de voet van een metersdikke eik gingen ze op het mos zitten om te verorberen wat oma Steele aan lekkers had meegegeven.

Toen de schemering viel, zaten ze diep in het bos tussen de struiken. Vóór hen was een grote open plek en in het midden daarvan lag een poeltje, waarvan de oever bezaaid was met sporen van dieren.

Lang hoefden de twee toeschouwers tussen het gebladerte niet te wachten Ze hadden nog geen tien minuten gezeten, toen aan de andere kant van het poeltje het kreupelhout ritselde Een smalle kop met een donkere, wantrouwig snuivende neus verscheen tussen de takken, toen de eigenaar van de neus ervan overtuigd scheen dat hem geen gevaren bedreigden, verliet hij zijn beschutting en liep naar de drinkplaats.

„Een hert," fluisterde Ward „Mooi, hè? Jammer dat ik m'n fototoestel niet heb meegenomen."

„Kun je morgen ook nog doen," zei Tommy. „Lijkt het je geen mooi plekje om de tent neer te zetten?"

Ward knikte „Zouden ze dan niet bang worden?"

„Hoeft niet," verzekerde Tommy. „Als we maar zorgen, dat we onder de wind blijven."

Hij kneep in Wards arm. „Sst. Een vos."

Met ingehouden adem keken ze toe hoe

de roodbruine rover naar het water sloop Het drinkende hert keek even op en slurpte toen gerustgesteld verder.

„Doet die vos 'm niets?" vroeg Ward.

Tommy schudde zijn hoofd. „Misschien als ie razend van de honger zou zijn, maar anders niet Die roodrok pakt liever een haas."

Een tijdlang bleven ze nog in hun schuilplaats om het komen en gaan van de bosbewoners te bespieden. Eindelijk tikte Tommy Huggett zijn vriend op de schouder. „Zullen we eens opstappen? 't Is nog een hele wandeling."

Ze zochten zich een weg door het donkere bos, waarbij Wards zaklantaarn goede diensten bewees, en kwamen tenslotte op de uitgestrekte velden die Glenwood omringden.

„We zullen de weg langs het kasteel maar nemen," zei Tommy. „Dat scheelt ons zowat anderhalve kilometer."

Ze staken het veld over en kwamen op het pad, dat aan de achterkant langs de bezitting van lord Mornatt liep. Het park waarin het kasteel lag, was door een gazen hekwerk van de weg gescheiden. Het bestond uit prachtige gazons, waarop hier en daar geboomte stond, het kasteel zelf was door kleurige bloembedden omgeven.

Tommy Huggett had geen oog voor al die pracht. Het was hem ineens te binnen geschoten dat hij die ochtend geen sleutel had meegenomen. Wat nu? Zijn moeder was naar haar zuster in Kensing; ze zou pas de volgende avond terugkomen Op zijn vader hoefde hij helemaal niet te rekenen. Die zwierf op dat moment als stoker op de *Goldkirk* ergens tussen Colombo en Melbourne en het zou wel Kerstmis worden eer hij weer in Glenwood verscheen

Tommy Huggett besloot juist dat hij dan maar langs de regenpijp naar zijn kamertje zou klimmen, toen Ward hem aan zijn mouw trok.

„Ik geloof dat die lui van Mornatt allemaal een beetje getikt zijn," zei hij „Snap jij nou waarom ze daar in het holst van de avond met koffers lopen te sjouwen? Kijk! ze hebben ook schoppen bij zich!"

Tommy Huggett drukte zijn neus tegen het gaas en keek verbaasd naar lord Mornatt, die met twee schoppen over zijn schouder door het park liep. Een paar meter achter hem liep iemand die een paar koffers droeg. Het scheen een flink vrachtje te zijn, want tot tweemaal toe zette de man zijn last neer en wachtte een ogenblik

Tommy ging op zijn hurken zitten en beduidde Ward hetzelfde te doen.

„Het is Owen," zei hij, „de vent, die ons gisteren bijna van de sokken reed."

Ward knikte. „Wat zouden ze gaan doen?"

Tommy haalde zijn schouders op „Weet ik veel. Wacht, ze gaan naar dat bosje daar. Hou je gedekt, Ward, ik wil toch weleens zien wat die snaken uitvoeren."

Onbewust van het feit dat al hun bewegingen met aandacht werden gadegeslagen, hielden de twee halt bij een meidoornbosje. De huisknecht zette met een zucht van verlichting de koffers neer en lord Mornatt stak de schoppen in de grond

„Lijkt het je hier geen geschikt plekje?" hoorden de jongens hem vragen.

De huisknecht grinnikte

„Het is in elk geval een plekje waar geen enkele nieuwsgierige speurder iets te maken heeft," zei hij. „We moesten maar aan de slag gaan, mylord."

De daad bij het woord voegend nam hij een schop en begon te graven.

Op handen en voeten slopen Tommy en Ward langs de omheining, totdat ze vlak bij de plaats waren, waar de beide mannen hun zonderling karwei verrichtten

De huisknecht groef alsof hij zijn leven lang niet anders gedaan had; lord Mornatt scheen niet gewend te zijn aan dergelijke werkjes, want een paar maal hield hij op en keek met een pijnlijk gezicht naar zijn handen.

Eindelijk staakte ook de huisknecht zijn graafwerk.

„Zo zal het wel gaan," zei hij, een blik in de kuil werpend

Hij nam een van de koffers en liet hem steunend van inspanning in het gat zakken. Toen hij de andere ernaast had gezet, veegde hij zijn voorhoofd af en knikte

„Daar kunnen ze lang naar zoeken, mylord."

„Zoveel te beter," antwoordde lord Mornatt. „Tjonge, Hardy, ik moet er niet aan denken dat iemand ze hier ooit zou vinden."

„Niemand zál ze hier vinden," verzekerde de huisknecht „Van mij zullen ze het niet te weten komen en ik neem aan dat uwe lordschap ook liever over iets anders spreekt."

„Daar heb ik alle redenen voor," antwoordde lord Mornatt

De huisknecht zweeg en begon met snelle bewegingen het gat dicht te gooien.

Tommy Huggett, die alles verbluft had gadegeslagen, stootte zijn vriend aan

„Heb je daarvan terug?"

Ward Dickson antwoordde niet. Hij dacht aan de naam, die lord Mornatt had genoemd, en vroeg zich af waar hij die vroeger had gehoord

Toen het hem eindelijk te binnen schoot, had hij moeite om een kreet van opwinding te bedwingen. Onbeweeglijk keek hij toe hoe de huisknecht de grond bij het meidoornbosje aanstampte; toen de twee mannen in de richting van het kasteel verdwenen, staarde hij nog steeds met een ongelovige uitdrukking naar de plaats, waar ze hadden gegraven

„Hee," zei Tommy, „slaap jij weleens meer met je ogen open?"

„Wat zeg je?" vroeg Ward verschrikt.

„Of je meegaat," zei zijn vriend. „Het is al laat, weet je dat?"

Ward Dickson stond op en strekte zijn knieën, die pijnlijk waren geworden van het hurken

„Tommy," zei hij, „heb jij enig idee van wat er in die koffers zit?"

„Geen flauw idee," bekende Tommy Huggett. „Dat heb ik me nu juist een half uur lang zitten afvragen. Je zou haast zeggen dat het geen zuivere koffie is, hè? Maar dat is natuurlijk onzin. Iemand als lord Mornatt doet geen dingen die niet in orde zijn. Misschien willen ze wel een grap met iemand uithalen."

„Ja," zei Ward Dickson, „een heel rare grap. Help me eens even, Tommy. Alleen kom ik niet over dat hek."

Tommy Huggett maakte een gebaar met zijn elleboog

„Ben je een haartje! Je wilt toch zeker niet gaan kijken? Daar zouden we lelijk last mee kunnen krijgen."

„Als je bang bent, ga ik wel alleen," zei Ward, die zelf ook niet erg rustig was

„Bang?" zei Tommy. „Wie zegt dat ik bang ben?"

Hij bukte zich en Ward klom op zijn rug en hees zich op het hek. Even later stonden ze in het park van Mornatt Castle. Ward Dickson liet zich op zijn knieën vallen en woelde in de rulle aarde als een hond die een been ruikt.

Tommy wierp een schuwe blik in de richting van het kasteel, maar toen hij zag dat de kust veilig was, duwde ook hij zijn vingers in de grond.

Eindelijk stuitte Ward op iets hards; spoedig was de bovenkant van een koffer te zien.

Ward wilde hem uit de kuil tillen, maar het ding was zo zwaar dat hij er niet in slaagde. Samen met Tommy wist hij hem tenslotte naar boven te krijgen.

W O R D T V E R V O L G D

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

HET LAATSTE ETEN

Een oude oosterse pelgrim nam op zekere avond zijn intrek bij een welgestelde boer.

Reeds was een week verstreken en aangezien de man terdege in de keuken van de boerin had huisgehouden, zei deze tot haar man.

,,Het wordt tijd, dat je hem aan het verstand brengt, dat wij hem niet langer gastvrijheid kunnen geven, want hij heeft reeds een aardige bres in onze mondvoorraad geschoten."

,,Dat zal wel," antwoordde de milddadige boer, ,,maar ik denk er niet aan zo'n bejaarde pelgrim aan de deur te zetten. Ik geef toe, dat de man over een zeer gezonde eetlust beschikt, maar ik kan het niet over mijn hart verkrijgen hem weg te sturen."

Wéér verliep een week en nog altijd dacht de gast met de buitengewone eetlust er niet aan te vertrekken

Toen wendde de vrouw zich weer tot haar echtgenoot: ,,Zeg tegen hem, dat hij vertrekken moet, want de provisiekelder en de keuken zijn absoluut leeg. Zelfs een muis zal er niets meer te eten vinden."

De boer was nu wel genoodzaakt om het verzoek over te brengen en dus begaf hij zich naar de tuin, waar de pelgrim in de schaduw van een boom uitrustte.

,,Neem mij niet kwalijk, eerbiedwaardige broeder," zei hij, ,,dat ik mij in grote nood tot u wend om u mee te delen, dat onze laatste ham en onze laatste pruimen, vijgen en dadels op zijn. Er is alleen nog maar een beetje brood in de kast, maar dat durven wij u niet voor te zetten. Aanvaard dus onze dank en onze beste wensen op uw verdere tocht en volg de weg, die Allah u gewezen heeft."

,,Goed, edele vriend," antwoordde de man. ,,Wek mij morgen bij het aanbreken van de dag, dan zal ik mijn pelgrimsreis vervolgen."

Bij het krieken van de dag ging de boer de slaapkamer van de gast binnen en zei:

,,Sta op, eerbiedwaardige broeder, en maak u reisvaardig. De haan heeft zo juist gekraaid!"

,,Wat? Hebt u nog een haan?" riep de man uit. ,,Dus alle eten is nog niet op!" Toen draaide hij zich rustig om naar de muur en sliep gewoon verder.

Bartel krijgt een opdracht

In het kleine bergdorp begon de klok te luiden. Het was twaalf uur en dus etenstijd. De mannen die op het land hadden gewerkt, kwamen van alle kanten op huis aan, verlangend naar hun warme maaltijd

Sepp Steiner was een van de laatsten. Zijn weiland lag een eind uit de buurt; hij was later dan anders, want 's morgens had hij ontdekt, dat een kalf in een rotskloof was gevallen. Hij had veel moeite gedaan om het dier te redden, maar het was hem niet gelukt. Somber gestemd en vermoeid van de vergeefse inspanning stapte hij zijn huis binnen.

Zijn vrouw keek op van de haard, waar ze de soep stond te roeren

,,Je bent laat,' zei ze ,,Kom maar gauw zitten, het eten is klaar"

Sepp schoof zwijgend aan tafel. Zijn zoon, die aan een stuk hout zat te snijden, legde zijn werk neer en snoof hongerig de lekkere etensgeur op

,,Hoelang zit jij hier al te lanterfanten?" vroeg Sepp scherp

De jongen keek verbaasd. Hij had de gehele morgen hard gewerkt en was bij het luiden van de klok naar huis gegaan. Toen zijn vader op zich liet wachten, had hij het houtsnijwerk opgenomen

Sepp zuchtte. Hij wist wel, dat hij onredelijk was Bartel deed zijn plicht en hij kon het de jongen niet verwijten, dat hij zoveel van tekenen en houtsnijden hield. Toch hinderde het hem, als hij zag dat Bartel elk vrij ogenblik aan zijn liefhebberij besteedde Er moest hard gewerkt worden op de schrale grond van de boerderij en het gebeurde meer dan eens, dat een koe of schaap verloren ging. Als het daar nog maar bij bleef! Maar in de uithoek van het land waar zij woonden, waren bovendien de wegen slecht Tijdens de afgelopen winter waren twee reizigers verongelukt De weg moest verbeterd worden, dat was dringend nodig, maar de onkosten waren voor het arme dorp te groot En zo verliepen de jaren zonder veel vooruitgang te brengen.

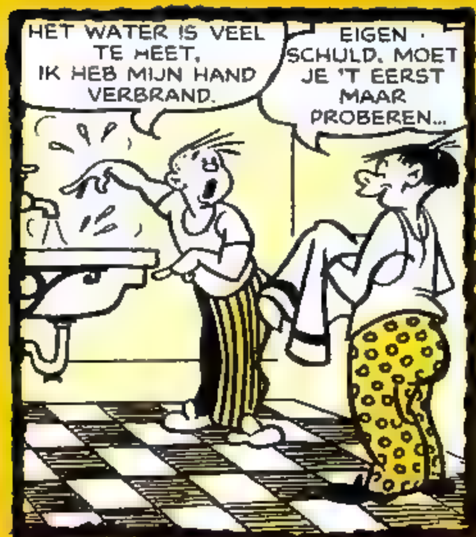
Onder de maaltijd vertelde Sepp het ongeluk met het kalf

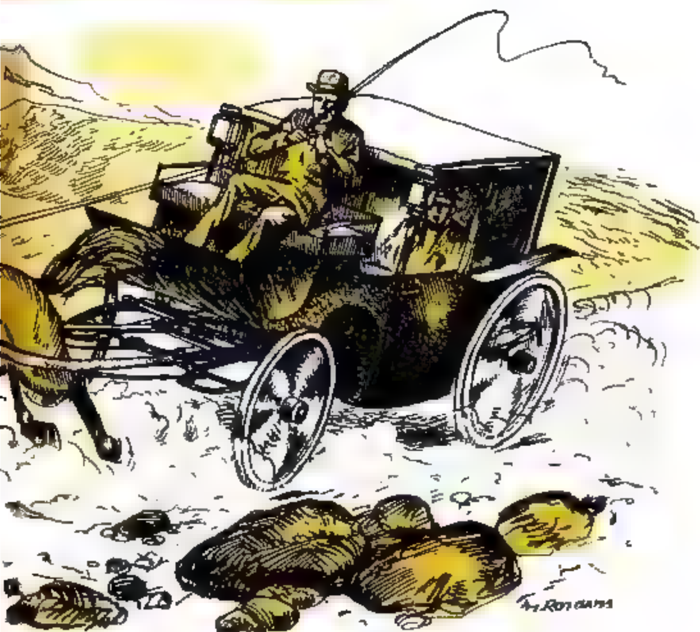
Vrouw Steiner keek verdrietig en veegde tersluiks met de hand langs haar ogen

Bartel zat stil te eten. Zijn gedachten draaiden aldoor om hetzelfde punt, maar ze waren niet bij het verloren kalf. Hij had iets te vertellen, maar wist niet goed hoe hij beginnen moest. Ook begreep hij, dat het nu niet het juiste moment was om met zijn nieuws voor de dag te komen. Misschien zou het beter zijn nog niets te zeggen en een gunstiger ogenblik af te wachten

Diezelfde avond nog kreeg hij zijn kans Vader stond buiten met een buurman te praten en moeder ruimde in huis wat op. Nu of nooit, dacht Bartel en haastig vertelde hij, wat hem die morgen was overkomen.

In de landstreek was het gewoonte om, als er hier of daar een ongeluk was gebeurd, een klein gedenkteken op te richten. Meestal waren het eenvoudige houten bordjes, door een afdak tegen regen en sneeuw beschut. Een opschrift vermeldde de datum van het ongeval en de namen van de slachtoffers Woonde er iemand in de buurt die tekenen kon, dan werd

door een schets of schilderij de bewuste gebeurtenis in beeld gebracht. Vroeger werden zulke schilderijtjes vervaardigd door een oude man, die er zijn beroep van maakte. Maar hij was gestorven en er was niemand in de omgeving die zijn werk kon overnemen. Zelfs voor het ernstige ongeluk van de afgelopen winter was geen gedenkteken opgericht.

Nu had Bartel in het dorp de burgemeester ontmoet, die hem tot zijn grote verbazing had aangesproken.

„Hij vroeg of ik het schilderij wilde maken," besloot Bartel zijn verhaal.

Met open mond staarde zijn moeder hem aan.

„Heeft de burgemeester dat aan jou gevraagd? Aan jou? Maar hoe wist hij, dat jij tekenen kunt?"

„De meester van school heeft hem mijn oude tekeningen laten zien."

Op dat ogenblik kwam Sepp binnen; hij zag dadelijk aan de twee gezichten, dat er iets bijzonders was voorgevallen. Bartel moest herhalen wat hij gezegd had en hij deed het aarzelend, bang dat zijn vader het verbieden zou. Maar dat viel mee. Heimelijk was Sepp trots op zijn jongen en hij vond, dat hij zo'n eervolle opdracht niet mocht afslaan. De volgende dag mocht Bartel aan zijn schetstekening beginnen.

Het duurde lang, eer hij klaar was, want gauw tevreden was hij niet. Toen het ongeluk gebeurde, was alles met sneeuw bedekt en nu was het zomer. Met schrik bemerkte Bartel, hoe moeilijk het was om het winterlandschap in zijn herinnering terug te roepen. Herhaaldelijk scheurde hij een verknoeid blad in stukken, maar eindelijk maakte hij toch een tekening, waarover hij tevreden was. Het opschrift moest in mooie krulletters geschreven worden, daarvoor wilde hij de hulp van de onderwijzer inroepen.

Intussen wist het hele dorp, welke eer aan Bartel te beurt was gevallen. Het spoorde de jongen nog meer tot doorzetten aan. Aan de kant van de weg was het gedenkteken al opgericht. Bartel kon met schilderen beginnen.

Op een morgen ging hij er met verf en tekengerei heen. Hij keek in de diepte en huiverde. Het was werkelijk geen wonder, dat er ongelukken gebeurden. Maar wie zou de verbetering van de weg kunnen betalen?

De uren verliepen, Bartel werkte ongestoord. Wandelaars of reizigers waren er niet. De postwagen, die eens per week voorbijkwam, was de vorige dag doorgereden, zonder ook maar een enkele brief te brengen; waarschijnlijk zou er wel niemand langs komen.

Plotseling hief Bartel zijn hoofd op. In de verte had hij iets gehoord, een geluid dat steeds sterker werd en dat hij herkende als het gedreun van paardehoeven. Nu zag hij het, een rijtuig naderde in volle vaart. De koetsier moest onbekend zijn met de weg, anders zou hij zeker zo snel niet rijden. Of — en Bartel verbleekte bij de gedachte — óf misschien was het paard op hol geslagen? Dan waren de gevolgen niet te overzien . . .

Met een paar sprongen was hij midden op de weg. Hij zag, hoe het rijtuig slingerend en botsend dichterbij kwam. Wanhopig zwaaide hij met zijn armen, maar de waarschuwing bleef zonder resultaat. Blijkbaar was de koetsier niet meer in staat het paard te beteugelen. In angstwekkende vaart naderde het de afgrond.

Bartel rende naar voren. Zijn sterke, geoefende handen

De uren verliepen, Bartel werkte ongestoord.

grepen de teugels. Het lukte hem de vaart van het paard te stuiten, maar toch werd hij nog een eind over de ruwe stenen meegesleept. Vlak voor de afgrond kwam het rijtuig eindelijk tot stilstand. Bartel liet los en keek duizelig om zich heen. Hij zag nog dat een heer uit het rijtuig stapte, hij trachtte iets te zeggen, maar alles werd zwart voor zijn ogen en hij zonk bewusteloos ineen

De weken die op deze gebeurtenis volgden, schenen later in zijn herinnering één lange, benauwde droom. De wonden die hij had opgelopen, lieten zich eerst niet ernstig aanzien, maar al spoedig werd Bartel door hevige koortsen aangegrepen. Telkens doorleefde hij weer de doorgemaakte angst en zag hij in zijn verbeelding het rijtuig naderkomen. Hijgend greep hij dan de lakens vast en verzette zich in wilde angst, als iemand hem trachtte te kalmeren. Soms kwam hij een ogenblik tot bewustzijn; dan herkende hij zijn ouders en keek verbaasd naar een vreemdeling, die aan zijn bed zat. Hij begreep het niet, maar was te zwak om opheldering te vragen.

Eindelijk bedaarde de koorts. De angstdromen hielden op en Bartel kwam de ziekte nu snel te boven. Hij kreeg meer belangstelling voor zijn omgeving en herkende de vreemdeling als de heer die in het rijtuig gezeten had. Nu drong het pas goed tot hem door, wat er eigenlijk gebeurd was Maar tegelijk maakte hij zich ook bezorgd. Hoe zou zijn vader het stellen zonder zijn hulp? En wanneer zou hij in staat zijn het schilderij te voltooien?

Die laatste vraag hield hem het meest bezig. Toen hij voor het eerst mocht opstaan, zocht hij dan ook dadelijk zijn gereedschap bij elkaar. Zo gauw mogelijk wilde hij zijn werk hervatten

Een week later was het zover. Bartel ging op weg naar zijn schilderij, vergezeld door zijn ouders en de vreemdeling, met wie hij reeds vriendschap had gesloten.

Van ver al zag hij het gedenkteken. Zijn hart klopte. In de ogen van de vreemde heer moest het schilderij wel prutswerk zijn. Zeker, dat kon niet anders. Maar diep in zijn hart bleef de hoop toch leven. Misschien - misschien was het toch zo slecht nog niet.

Daar was het nu. Bartel durfde niet te kijken.

Naast hem hoorde hij de stem van de vreemdeling: „Nu? Wat zeg je ervan?"

Bartel sloeg de ogen op. Even hield hij de adem in. Was dat werkelijk zijn schilderij? Neen, het kón niet waar zijn. En toch, de omtrekken, de tekening, dat alles was van hem. Maar verder! Welke kunstenaarshand had zijn eenvoudige arbeid zo mooi voltooid? Hij wendde het hoofd naar de man, die naast hem stond.

„Wie bent u?" bracht hij uit

Als antwoord wees de ander naar het schilderij. Daar stond een handtekening, die Bartel herkende als die van de grootste schilder van het land

„We zijn collega's," zei de vreemdeling glimlachend. „Ik heb je mijn naam nog niet genoemd, omdat ik eerst een ereschuld moest afdoen. Jij hebt je taak onderbroken en mijn leven gered, nu heb ik je werk voltooid, zo goed ik kon. Ik wist niets beters te doen om mijn dankbaarheid te tonen."

„Vond u. . . vond u het dan de moeite waard?"

De schilder knikte

„Ik vond het zo de moeite waard, dat ik je nu een voorstel doe. Wil je schilder worden?"

„Ja!" riep Bartel. Het klonk als een juichkreet.

„Goed Hier heb je mijn adres. Ik zal je de opleiding geven, die je nodig hebt. Je kunt het ver brengen, Bartel."

De jongen kon zijn oren niet geloven. Hij keek van het schilderij naar de blijde gezichten van zijn ouders

„Ik wil heel graag," zei hij zacht. Zijn ogen straalden

„En wat de slechte weg betreft, dat zal waarschijnlijk wel in orde komen In de hoofdstad is alles al bekend en je naam wordt overal genoemd. De regering zal zeker een onderzoek laten instellen. Wie weet wat er dan gebeurt."

Een goede weg, dacht Sepp Steiner verheugd, eindelijk een goede weg! Dat betekende een betere verbinding met de stad, meer mogelijkheden voor handel en verkeer Hij zag een eind komen aan de armoede, waartegen hij zijn leven lang gevochten had!

Even viel er een stilte. Toen wendde de schilder zich weer tot Bartel

„Eén ding staat je nu nog te doen, jij moet ons schilderij ook ondertekenen. En laten we hopen, dat je nooit meer voor zo'n treurige reden er een behoeft te maken."

Bartel knikte. Voorzichtig nam hij de tekenstift Maar zijn hand trilde niet, toen hij zijn naam onder die van de grote schilder zette

E. S.

Was dat werkelijk zijn schilderij? Neen, het kón niet waar zijn!

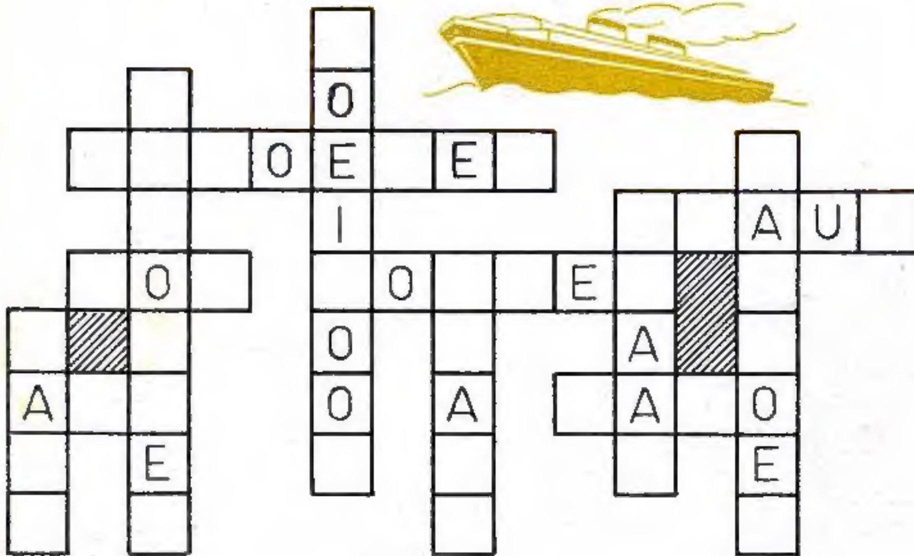
EEN OUDE HAAS LAAT ZICH NIET ZO MAAR VANGEN

De laagstaande avondzon toverde felle lichtbolletjes in zijn waakzame bruine ogen, toen de oude haas zijn beschutte leger verliet en op weg ging naar het frisse groen van de beekoever. Telkens onderbrak hij zijn huppelgang om rond te spieden of om een mals blaadje te plukken dat rap in zijn mummelende mond verdween. Met koddige sprongen van zijn lange achterlopers zette hij zich dan weer in beweging, totdat hij eindelijk aankwam op het veldje met de paardebloemen. Daar was het de haas vanavond om begonnen. Het blad interesseerde hem niet, maar de bloemstengel des te meer. Zijn lange bruine snijtanden beten de stengel dicht bij de grond af en met kleine schokjes ging de holle steel naar binnen. Zodra het gele bloemhoofdje achteloos in het gras gevallen was, ten teken dat de stengel op was, zocht de haas al weer kieskeurig naar een volgende.

De bittere smaak van het witte sap maakte hem altijd vrolijk en een beetje overmoedig. Het was ook zo aangenaam hier tussen al die heerlijke bloemen, dat hij weleens vergat dat hij maar een haas was, die altijd op zijn hoede moest zijn. Hij merkte de sluipende hermelijn pas, toen deze vlak achter hem was en zich al zeker waande van een overvloedige maaltijd. Maar de oude haas was nauwelijks geschrokken. Er glom leedvermaak in zijn geslepen ogen. Hij was zich terdege bewust van de geweldige kracht in zijn schijnbaar lummelig hurkende achterlopers. Nog argelozer dan eerst plukte hij een stengeltje en hij zat zó tevreden te mummelen, dat elke rover wel moest denken dat die haas een en al goedmoedigheid was. Met een juichend gevoel van overwinning maakte de hermelijn zijn sprong. Hij vloog van achter op de haas toe. Maar voordat hij op diens nek belandde, had hij een klap te pakken, een klap van een harige bruine achterpoot, die hem meters verder in het gras deed tuimelen met een gevoel alsof al zijn ribben gebroken waren. En de haas huppelde zelfvoldaan verder tussen de gele paardebloemen, met een malse stengel in zijn mummelmond.

WIE PUZZELT ER MEE?

BOTENPUZZEL

In deze puzzel moeten alleen namen van vaartuigen komen te staan. Niet de naam waarmee een schip of boot gedoopt wordt (de eigennaam dus), maar de soortnaam. (Dus bijvoorbeeld: sloep, jacht enzovoort.) Er moeten zes vaartuigen van links naar rechts en zes van boven naar beneden worden ingevuld. De klinkers staan al op hun plaats.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Oplossing damprobleem

Wit zet zijn steen van ruit 31 op ruit 27. De zwarte steen op ruit 22 moet dan twee witte stenen slaan en komt daarna op ruit 42 terecht. Nu speelt wit de steen die op ruit 32 staat naar ruit 27. De zwarte steen op 21 slaat naar 32 en nu slaat wit drie zwarte stenen met zijn steen op veld 28. Die steen komt na de drieslag op ruit 39.

De rest is eenvoudig: de zwarte op 19 slaat over de witte op 23 naar veld 28, waardoor de witte steen die op veld 33 staat over de zwarte stenen op 28, 17 en 7 naar veld 2 springt en dam is. Dat wit dan gewonnen spel heeft, zie je natuurlijk wel!

Kruiswoordpuzzel

	S	P	R	I	T	S	
H		E		N	U		S
A	N	N	A		L	I	P
R	A		R	A	P		O
I		D	E	R		E	R
N	A	R		K	N	I	E
G		O	M		U		N
	S	P	E	E	L	S	

Raadsel

WORSTELAAR

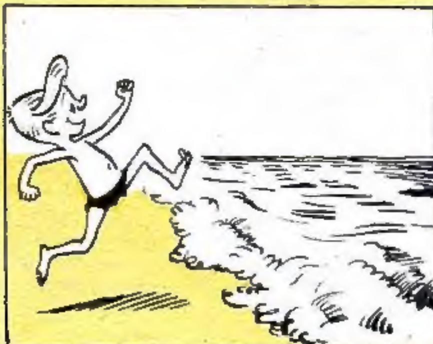
Woordrebus

WEESKIND

Dubbelwoorden

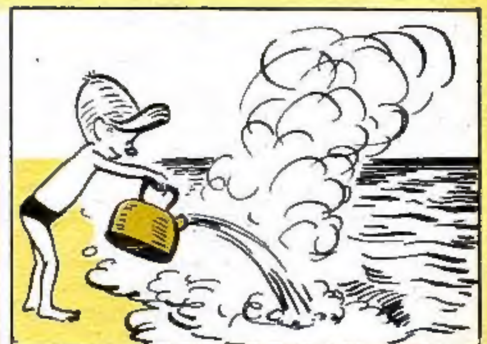
1 DUUR is lang niet goedkoop, maar ook een tijdruimte.
2 BOUT is een strijkijzer, maar ook een stuk vlees.
3 VOORNAAM is een naam, maar ook betekent het aanzienlijk.
4 SPORT is ontspanning met een wedstrijdkarakter, maar ook de trede van een ladder.
5 PLOEG is een landbouwwerktuig, maar ook een groep mensen.
6 WAGEN is een kar, maar het betekent ook durven.

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

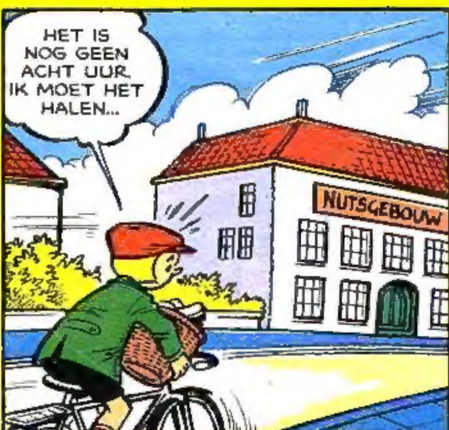

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.